

Máte rezervaci? A mohl bych ji vidět?

28. 8.

Tuhle kapitolu bych rád otevřel tvrzením, že drtivá většina věcí v Číně funguje úplně jinak než u nás a většinou hůř. Prostě to tak je. Uvidíte sami, pár historek pro vás mám.

Už třeba při vyřizování víz vám dojde, že cestujete do centrály Velkého bratra. Soudruhům jsem totiž v osmistránkovém formuláři předal kompletní přehled svých osobních dat, rodinných příslušníků, všech zaměstnavatelů, cestovatelské historie i číslo na mobil. Na druhou stranu, pokud do Číny chcete, nic jiného vám stejně nezbyvá. Valná většina všech záležitostí potřebných k pobytu a pohybu po Číně se vyřizovala s dostatečným předstihem. To je u podobných akcí naprosto běžné. Zažádáte o akreditaci, dostanete ji a víte, že můžete přijet. Zažádáte o ubytování v oficiálním media hotelu, dostanete potvrzení a víte, že máte v Číně kde spát.

O to nečekanější bylo naše zjištění, že rezervaci v hotelu nemáme. Po desetihodinovém letu Praha – Šanghaj a dvouhodinovém kličkování předraženého letištního transportu ranní šanghajskou špičkou nám to při pohledu do systému chladně oznámil recepční. „V hotelu prostě nebydlíte.“ To rozhodně není informace, kterou chcete po dvanácti hodinách na cestě a při pučícím jet lagu slyšet. Tak jsme na sebe s Kubou Bažantem a kameramanem Honzou Matoušem němě zírali. Vedle nás hora zavazadel a televizní techniky a v unavených hlavách žádný kloudný nápad. Stáli jsme tam jak tři blízci neznámí a já se pokusil o zoufalý kontakt s Prahou, kde byly čtyři ráno. Postupně jsem probudil produkční Kamilu Šlaisovou a Markétu Vránkovou z mezinárodních přenosů. Kromě ospalého ujistění, že hotel máme mít zarezervovaný a že „se na to podívají, až budou v práci“, jsem z nich nic víc nedostal.

Po chvíli jsem si všimnul, že mi na displeji blikla notifikace s mailem od Mezinárodní basketbalové federace FIBA. Třeba nějaký dobrý zprávy o blížícím se mistrovství, říkal jsem si. Tak jsem email zvědavě otevřel a nestačil se divit.

„Vážený Jiří Kalembo, chtěli bychom Vám poděkovat za Váš zájem o FIBA mistrovství světa 2019 v Číně. S politováním Vám ale musíme oznámit, že Vaše žádost o akreditaci byla zamítnuta. Rádi bychom zdůraznili, že toto rozhodnutí je konečné, ale nijak neovlivňuje Vaše šance zažádat o akreditace na některou z budoucích akcí FIBA.“

„Ty vole (pardon), to se mi snad zdá! Děkuju! Jasně, určitě si zažádám, třeba o MS 2023, a vy mě necháte hnit v Indonésii!“

Fakt vám nekecám. V rozmezí několika minut nám borec oznámil, že na hotelu nebydlíme a borci z mezinárodní federace

mi zrušili akreditaci na MS. Připadal jsem si jak v tom absolutně nejbližším vtípu. Díval jsem se okolo, jestli se nejedná třeba o nějakou skrytou kameru. (Ona teda byla, protože skrytý i neskrutý kamery jsou v Číně všude, ale rozhodně ne kvůli točení humorných scének a skečů.)

Byli jsme tři bezdomovci a ke všemu bez práce (předpokládal jsem, že Honzovi s Kubou přišel ten samý mail). Na to, že jsme byli asi tři hodiny v komunistické Číně, je to podle mě docela kumšt. Kolega Bažant začal ztrácet trpělivost, což se projevilo postupným zvyšováním hlasu při komunikaci s bezradnými dobrovolnicemi u infostánku mistrovství, který byl taktéž umístěn v lobby hotelu. Kromě vypsanych odjezdů novinářských shuttle busů z hotelu do haly jsme ze tří nesmělých slečen nic víc nedostali.

V průběhu týdne mě bavilo pozorovat jejich rozdělení práce. Jedna jakž takž rozuměla anglicky. Té jsem sdělil nějaký dotaz. Ona ho bryskně předala kamarádce, která uměla asi nejlíp a nejrychleji hledat v telefonu (Pozor, nikoliv googlit, protože Google je v Číně blokový, jak už víme.) a třetí se na mě během této procedury usmívala. Nechci, aby to vyznělo nějak nekorektně, ale byla to taková živá verze Sony opiček. Ty jsou přece taky roztomilý, že jo?

Ale to jsem odbočil. Ještě jednou jsem se jal navštívit recepci a ve své unavené zoufalosti (nebo zoufalé unavenosti?) se pokusil vysmlouvat nějaký volný kamrlík třeba ve sklepě, to mi bylo v tu chvíli úplně jedno. Ukázalo se, že v předchozí komunikaci se pravděpodobně v překladu (nebo ve špatné výslovnosti pana recepčního) ztratila informace, že hotel volné pokoje má, ale za plnou cenu, nikoliv za sníženou, která platí pro akreditované novináře, což jsme my v tu chvíli nebyli.

„Kamaráde, mně je úplně jedno, jestli ten pokoj bude stát desítku za noc, pokud máš volnej aspoň jeden, my do něj chceme.“

Takže sláva, nakonec se to po hodinové anabázi povedlo a bydleli jsme. Tuhle výhru jsem zapil čínským pivem Tsingtao z minibaru a hodil sprchu. Další plán? Vyrazit k hale a zjistit, jak je to s našimi akreditacemi.

